

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Hoe het maal gestoord werd.

— Een oprechte Klauwaart, op wien wij mogen rekenen, zei Jan Breydel, als de monnik van Ter Doest vertrokken was. Maar wat komt mijn neef doen? ging de deken verwonderd voort, toen hij Arnold in de zaal zag komen.

— Is dat de koene jonkman, die u uit het Sysseelsche moordenaars-hol redde? vroeg Borluut. Ja? Dan moet ik hem de hand drukken.

En de Gentenaar voegde de daad bij het woord.

— Oom, een woordje, sprak Arnold, nog blozend bij de eerbetuigingen, die hij nu van alle kanten hoorde.

— Is er onraad? vroeg de deken.

— Wellicht! Er zijn Leliaarts te Damme.

— 'k Weet het! Maar er bevinden zich nog meer Klauwaarts binnen de muren dezer stede.

— Ik geloof, dat ze het op u gemunt hebben, oom?

— Zeg hun, dat ik de dapperen verwacht!

— Men zal u niet openlijk aanvallen, oom. In eene taveerne zaten eenige jonkers niet verre van ons. Ze fluisterden, maar ik kon genoeg hun gemompel verstaan, om te hooren, dat zij wraak wilden nemen.

— Wraak, omdat ik den heer Van Syssele liet gevoelen, hoe hard de steenen van zijne keldertrap zijn.

— Wraak over de hoon aan een edelman gepleegd, vervolgde Arnold.

— Mijne handen zijn te ruw, om ze in aanraking te brengen met de voorname ribbenkas van den Sysseelschen landverrader. Ja, jongen, ik ken dat liedje. En hebt ge nog iets meer vernomen?

— Neen, oom. Doch ik achtte dit genoeg, om u te waarschuwen, bij het naar huis keeren toch op uwe hoede te wezen.

— Ik beloof het u, Arnold. Gij gaat nu zeker naar Brugge terug ?

— Onmiddellijk, Aleida en Flip wachten mij buiten.

— Zeg tegen uwe moei, dat ik tijdig in de stad zal wezen.

De jongeling verliet de zaal. Bij de deur bemerkte hij een bedelaar, die haastig door eene zijgang wilde wegsnellen.

— Die voert iets kwaads in zijn schild, dacht Arnold en vlug sprong hij den kerel achterna. Hij greep hem bij den kraag.

— Wat moet ge hier ? vroeg Breydels neef op gebiedenden toon.

— Laat mij los, of ik breek u den nek ! snauwde de man.

— Dat is geen schooierstaal, hernam Arnold, slechts met de grootste moeite den vluchteling meester blijvende.

Gedurende de worsteling verloor deze zijn mantel en pruik... en een jonkman in adellijke kleedij ontpopte zich uit de voddige vermomming. Op de rechterwang droeg hij een grooten plaaster.

— Wel, nu herken ik u, nu doorgrond ik den schelm ! riep Arnold verschrikt. De zoon van den heer van Syssele ! Mee, lage spion, ellendige luisteraar, mee naar de Klauwaarts !

— Laat mij gaan ! Ik wilde geen kwaad doen, smeekte de gevangene, die sidderde bij de gedachte, naar zijne vijanden gebracht te worden.

— Een slang, een bunzing, schenkt men de vrijheid niet terug ! hernam Breydel's neef. En tot een tafeldienaar, die juist uit de zaal trad, riep hij : Heidaar, vriend, help eens een handje ! Deze gast is betrapt op bespieding.

De knecht nam tamelijk onzacht den tegenstand biedenden Leliaartszoon bij den arm en sleurde hem naar het vertrek, waar de genoodigden zaten.

— Wat beteekent dat ? Wie is hij ? Wat zien we nu ? klonk het dooreen, toen de doodsbenauwde jonker naar binnen gesleept was.

— Een spion, een luisteraar ! kreet Arnold. De zoon van den Sysseelschen Leliaart ! Hij was als bedelaar vermoed.

Deze woorden verwekten eene algemeene opschudding. Velen sprongen recht, balden de vuisten ; anderen gaven door scheldwoorden aan hunne verontwaardiging lucht.

De deken der beenhouwers verhief zich van zijn zetel en sprak met forsche stem :

— Vrienden, laat mij dit zaakje berechten !

Op eene wenk van zijne hand kwam er stilte.

— Wat doet gij hier, spreek ! vroeg Breydel aan Reinier, die over al zijne leden sidderde.

— Ik..., had... geen... boos... opzet, stamelde de ontmaskerde.

— Nog eens... ik eisch de waarheid, hernam de deken.

— Waarlijk heer... ik... ik...

Maar de gevangene bleef in zijne woorden steken.

— Welnu, ik zal in uwe plaats antwoorden, ging de hoofdman der beenhouwers voort. Uw vader is een ellendige landverrader. Hij krijgt goud van den Franschen koning om Vlaanderen aan den vorst over te leveren, of beter om aan die laffe taak mee te werken. En heden heeft hij u naar Damme gezonden. De trouwelooze Leliaart begreep, dat de oversten der Klauwaarts in deze stede zouden vergaderen. En nu moest zijn zoon trachten onze gesprekken af te luisteren. Daarom kwaamt ge als bedelaar vermoemd. Haddet ge geheimen vernomen, uw vader zou die aan de Franschen overgebiefd hebben... voor geld... bah! ja voor geld. En gij ge kreeg dan uw deel van het verradersloon, om te drinken en te brassen. Nietwaar, ik doorgrond uw plan? Ontken, zoo ge durft! Spreek, ellendeling, spreek, gebied ik u! Doorzie ik uw ontwerp?

De jongeling knikte.

— Ter dood, ter dood! tierde een Dammenaar, die geheel onder den invloed van 't druivennat verkeerde. Geef hem aan mij over! Ik zal hem eens rap in 't deurgat opknoopen. In een ommezentje hangt hij daar naar adem te snakken, gelijk een visch, die op 't droge ligt. En de man stond reeds op om dat werk uit te voeren.

— Neen, niet alzoo, broeder! liet zich thans Pieter De Coninc hooren. Wij mogen ons recht niet te buiten gaan. Deze jongeling is gegrepen als in eene bijzondere woning gedrongen. Laten wij hem aan de schepenen overleveren; deze zullen hem naar de wet vonnissen!

Die wijze taal bracht wat kalmte in de opgewonden gemoederen.

— Hem aan de schepenen overgeven! schreeuwde Jan Breydel. Neen, hij is niet waard, dat men tijd verspille aan zijn geding. We willen grootmoedig zijn. Vrienden, ik en hij hebben eene rekening te vereffenen! Toen ik gisteravond in de krocht zijns vaders zat, dreigde deze zwetser mijn vel af te stroopen, om er handschoenen van te maken. En zijne honden moesten mijn vleesch eten.

— Maak zooveel woorden niet vuil voor dat manneke! tierde de bedronken Dammenaar. Hadt gij mij laten begaan, dan hing hij reeds te drogen!

— Ik zal zijne straf uitspreken! verklaarde Breydel.

— Vriend Jan! zei de Coninc zacht maar dringend.

— Pieter, bezie mij niet zoo strak met uw één oog, dat er voor vier

fonkelt ! Luister liever ! We moeten den Leliaart niet dooden, hem evenmin aan de schepenen overleveren. Hij mag vrijelijk naar huis gaan.

— Wat ! riep de Dammenaar weer. Naar huis gaan ! Bij den baard van mijn grootvader, dat zal niet gebeuren ! Eene koord, eene koord ! Naar huis gaan ? Wel geef hem dan liever een beker wijn en span eene koets voor hem in, en zeg : wees gedankt, edel Leliaaertsjong voor de groote eer van uw bezoek in ons midden ! Onze beste groetenissen aan uw braaf vaderke ! En doe een goed woordje voor ons bij den Franschen koning, den valschen muntschrooder. Laten wij liever onderzoeken of hij ademen kan, als hij door een hennepvensterke kijkt !

— Zwijg, taterbol ! beval Breydel. Onderbreek mij niet meer ! We hebben nu genoeg geluisterd naar uw gebabbel, Vrienden, die spion mag naar huis gaan ! Hoort gij het, luistervink, ge moogt naar het kasteel van Syssele terug keeren ! En zeg tot uw vader, dat ge onze gesprekken weet. Zeg, dat de Klauwaarts plannen gemaakt hebben, plannen, om de Leliaarts en de Franschen te bevechten op leven en dood. Gisteravond voeldet ge, dat een fakkel niet te dicht bij 't gelaat mag komen. Heden zijn we u genadig. Maar moesten wij elkander een derde maal ontmoeten, dan zal Vlaanderen van een ondier verlost worden.

Breydel trad op den jongen toe, gaf hem een schop met zijn kloek rechterbeen en riep : Ga nu ellendeling !

Reinier liet zich geen tweemaal nooden. Onder algemeen gesis en gehuil vluchtte hij snel de woning uit. 't Angstzweet droop van zijn voorhoofd. De Leliaartszoon gevoelde geen lust nog langer in Damme te blijven. Hij wenkte zijne vrienden en verliet haastig de stad.

Met tranen van spijt en woede verhaalde hij getrouw, hoe men hem bejegend had.

— Wraak ! huilde hij. Bloedige wraak ! En vooral op dien kerel, die mij met zijne ongewijde klauwen vast greep, op den neef van Breydel !

— Wraak op alle Klauwaarts ! siste de heer van Wynghene, een der hevigste Leliaarts van Vlaanderen, die zijn kasteel op 't dorp Wynghene, niet verre van Thielt bezat, doch heden de gast was van zijn Sysseelschen vriend.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

INHOUD.

HOOFDSTUK I.	Waarin wij kennis maken met twee flinke Vlamingen, en den dood van een groot man vernemen . . .
HOOFDSTUK II.	Waarin wij hooren, waarom Jan Breydel ontevreden was . . .
HOOFDSTUK III.	Waarin Jan Breydel den rentmeester harde noten te kraken geeft . . .
HOOFDSTUK IV.	Waarin Breydel toont, dat hij niet alleen spreken, maar ook handelen durft, wat echter slecht voor hem afloopt . . .
HOOFDSTUK V.	Waarin de schaper naar Brugge trekt en zijn leven waagt voor Breydel's redding . . .
HOOFDSTUK VI.	Waarin wij Ralph in Breydel's woning ontmoeten en kennis maken met Pieter de Coninc . . .
HOOFDSTUK VII.	Waarin een Klauwaart een Leliaart te woord staat . . .
HOOFDSTUK VIII.	Waarin monniken de gastvrijheid van den heer van Syssele inroepen . . .
HOOFDSTUK IX.	Waarin Breydel bezoek krijgt . . .
HOOFDSTUK X.	Waarin wij een kort stukje geschiedenis hooren . . .
HOOFDSTUK XI.	Waarin wij aan een sterfbed staan . . .
HOOFDSTUK XII.	Waarin wij naar Damme reizen . . .
HOOFDSTUK XIII.	Waarin wij Maerlant's begrafenis voorbij zien gaan . . .
HOOFDSTUK XIV.	Waarin wij een lijkmaal bijwonen . . .
HOOFDSTUK XV.	Hoe het maal gestoord werd . . .
HOOFDSTUK XVI.	Hoe de Klauwaarts scheidden. Wat er in eene taveerne gebeurde . . .
HOOFDSTUK XVII.	Te Rupelmonde . . .
HOOFDSTUK XVIII.	Waarin wij een ouden kennis weerzien . . .
HOOFDSTUK XIX.	Waarin de Franschen een onaangenaam avontuur beleven . . .
HOOFDSTUK XX.	De Vlaamsche kastijding . . .
HOOFDSTUK XXI.	Waarin we van Damme's beleg hooren . . .
HOOFDSTUK XXII.	Waarin wij 't stedeken Aardenburg bezoeken . . .
HOOFDSTUK XXIII.	Waarin de valschheid van een vorstenpaar en de edelmoedigheid van 's konings broeder duidelijk blijkt . .

HOOFDSTUK XXIV.	Waarin een Koninklijke Intocht beschre-
ven wordt	
HOOFDSTUK XXV.	Hoe Brugge in beroering kwam
HOOFDSTUK XXVI.	Waarin een stout plan ontworpen wordt .
HOOFDSTUK XXVII.	Waarin de uitvoering van het plan verteld
wordt	
HOOFDSTUK XXVIII.	Waarin Leliaarts en Klauwaarts strijden .
HOOFDSTUK XXIX.	Waarin wij eene heks ontmoeten
HOOFDSTUK XXX.	Waarin belangrijk nieuws wordt vernomen
HOOFDSTUK XXXI.	Waarin we fiere taal hooren
HOOFDSTUK XXXII.	Waarin we allerlei nieuws vernemen . .
HOOFDSTUK XXXIII.	De arme Aleida
HOOFDSTUK XXXIV.	Het feest
HOOFDSTUK XXXV.	De intrede van Du Chatillon
HOOFDSTUK XXXVI.	De Brugsche Metten
HOOFDSTUK XXXVII.	Waarin wij oorlogsgeruchten hooren . .
HOOFDSTUK XXXVIII.	Waarin we de Klauwaarts langs den zee-
kant volgen	
HOOFDSTUK XXXIX.	Het Fransche leger
HOOFDSTUK XL.	Het Vlaamsche leger
HOOFDSTUK XLI.	De komst der Franschen
HOOFDSTUK XLII.	Vóór den slag
HOOFDSTUK XLIII.	De slag der Gulden Sporen
HOOFDSTUK XLIV.	Waarin wij van onze vrienden afscheid
nemen	
BESLUIT	
AANHANGSEL	